

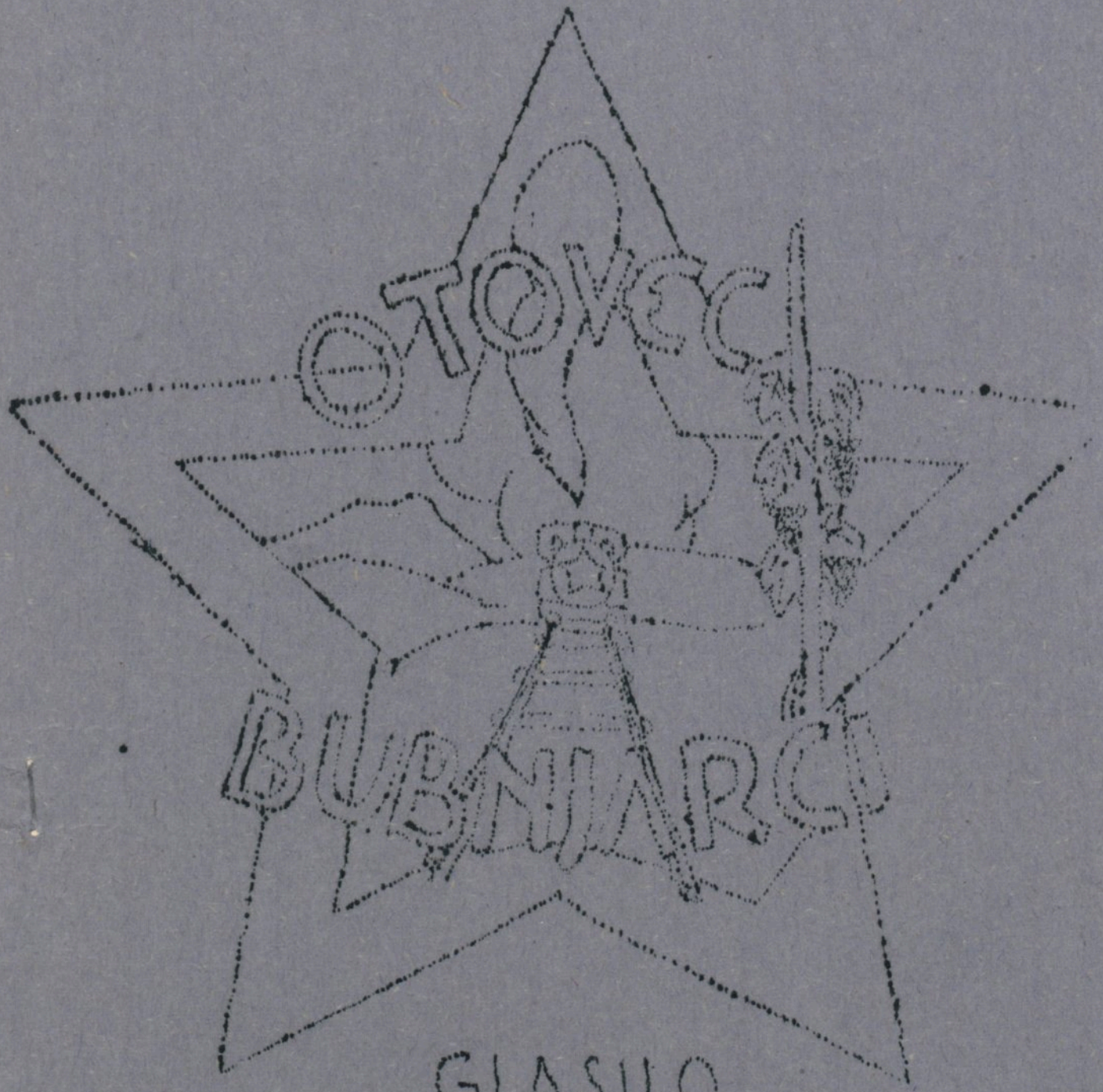
STUDIJSKA KNJIZNICA
NOVO MESTO

№ 7 št 4

6 listov

Št. 4.

1. IX. 46.

GLASILO
"MDB" SEKTORJA
"OTOVEC - BUBNJARCI"

Dušan

TOVARIŠI IN TOVARIŠICE

Na seji plenuma GO LMS sta bili proglašeni
za udarni brigadi

Prisorska delovna brigada in
Prekmurska delovna brigada "Staneta Kovača"

Dne 25. VIII. 1946 je izdal GO LMS na podla-
gi dokazanih uspehov odlok, v katerem proglašča kot udar-
no brigado

III. bel. brigado "Stane Semi - Dekija"

V znak za požrtvovalno delo pa so bile pohvaljene

I. bel. brigada "Franc Rozman - Stane"
II. bel. brigada "Tone Vidmar - Luka"
na sektorju Otovec-Bubnjarci.

V. ljubljanska brigada in
brigada "Lušana Kvedra"

na regulaciji reke Pesnice

Četa elektrotehnikov ljubljanske univerze
ki dela na Bloški planoti.

Te dokaz priznanja za dosedanje delo na-
ših delovnih brigad, bo naše bodoče delo še bolj pod-
krepil, da bomo dejansko izvršili započeto delo do kon-
ca. Ne bomo delali samo za pohvalo, marveč zato, da
bomo s tem pomagali našemu belekranjskemu ljudstvu in
sploh pri obnovi naše porušene domovine.

Sekt. štab
Otovec-Bubnjarci

POMOČ TERENA -

POGOJ USPEŠNEGA DELA

Tovariši! Še so nam v spominu brigade NOV in POS. Kje so se formirale in kakšno je bilo njihovo delo. O tem ne mislin pi sati, kajti odgovor na to je zgodovina, katero si je pisalo delovno ljudstvo slovenskega naroda ves čas osvobodilne borbe. Herojske podvige, primere nesebične požrtvovalnosti in junaštva naše vojske pa spremljajo junaška dejanja naše mladine, starcev in žena, ki ni so bili člani bojnih brigad, pa so bili kljub temu enakovredni borci za svobodo. Na kratko povedano vojska in teren sta postali eno samo torišče borbe.

Prav Bela Krajina je bila tista, kjer se je povezanost vojske in terena najbolj utrdila. Še so nam v spominu junaške mladinke in žene Bele Krajine, ki se niso ustrašile streljanja strojníc, temveč so šle kot borke za svobodo mimo sovražnih zased, ter prinesle borcem na položaje hrano, obleko, obvestila, itd. Tudi danes, ko so vojne brigade zamenjale naše mladinske delovne brigade, lahko vidimo prav isto. Velika večina belokranjskih vasi živi in čuti z našo mladino, ki se jim hoče oddolžiti za belokranjske žrtve tako, da jim zgradi železniško progo, ki je brez dvoma velikega gospodarskega pomena za Belo Krajino, kot za celo Slovenijo.

Dragi Belokranjci! Vemo za vse žive in materialne žrtve, ki ste jih dali za svobodo. V mislih so nam vsa mlada srca, ki so umirala, da morejo danes naša živeti in ustvarjati.

Obljubili smo, da vam izgradimo železniško progo. Te obljube ne bomo prelomili, ker vemo, da bo ta proga čast in ponos naše organizacije, istočasno pa bo največji udaréc reakciji, katere želja je, da proge ne bi izgradili. Bomo jo in hočeno jo izgraditi! Vas belokranjsko ljudstvo pa pozivamo, da nas še nadalje podpirate z vsemi svojimi močmi, da bomo tako kot smo nekoč v tesni povosumnosti zmagali na bojnem polju - zmagali danes v borbi za izgradnjo naše mlade države. Naj ne bo Belokranjca, ki se ne bi dnevo no zanimal, kako delajo mladinske brigade in koliko je že izgotovljene proge. Tesna povezanost, pomoč in sodelovanje, to je predpogoj naše zmage.

Lečo

KAJ MLADINA RAZPRAVLJA NA SVOJIH SESTANKIH

Večkrat se mladina v naših brigadah zbere na svojih sestankih, kjer kot organizirani v svoji organizaciji LMS pregledajo svoje delo, ugotovijo napake, jih odstranjujejo ter si postavljajo nove naloge. Taki sestanki včasih potekajo zanimivo, v sodelovanju vseh navzočih, kjer pregledajo v splošnem zmogljivost vse mladine, upoštevajoč vse okoliščine ter šele nato postavijo sklepe za bodoče delo, ki je potem sigurno izvršeno. Mnogi naši sestanki pa so prtlvi - nekateri ležijo v travi, ali celo spijo, govori pa samo sekretar in kritizira potrebne in tudi nepotrebne stvari, posledica tega pa je, da si postavijo take sklepe, ki jih sploh ne morejo izvršiti, ali pa jih nihče tako resno ne vzame, da bi jih le pričel izvrševati.

Da bomo mladini na terenu tudi v tem smislu lahko nudili dobrih nasvetov, moramo prvo sami odpraviti vse take in podobne slučaje. Na naših sestankih se danes ni časa razgovarjati, ali je dobil eden prekratke, drugi predolge, eden rujave, drugi črne

hlače in zato kramariti ter zamenjovati eden z drugim, pri tem pa pozabljamo ugotavljati, kaj bi še izboljšali, da bi bila četa še bolj med seboj enotna in povezana ter stremela, da se čirveč nauči, da bo lahko vsak posameznik, ko bo prišel domov povedal več novih stvari in s tem povzegal tudi ostali mladina, da dobi čimprej tisti pravi odnos do dela, trdno tovarištvo in ljubezen do sotovarišev, kot si je to pridobil sam v delovni brigadi. Zavedati se je treba, da stojimo tik pred volitvami v osnovne mladinske organizacije in da bo mladina na terenu potrebovala naših nasvetov, ki jih bodo pričakovali kot naše preizkušnje in zato toliko bolj sigurno sledili našim navodilom. Da ne bo mladina razočarana nad nami in zaman pričakovala naše pomoči pri njihovem delu se moramo res pridno oprijeti učenja in na diskuzijskih stremeti za to, da pridobimo čim več od svojih sotovarišev, pa tudi vse naše delo naj bo usmerjeno tako, da bomo o njem znali pripovedovati tako, da se bo še druga mladina naučila tako delati. Take stvari in podobno je treba reševati na naših sestankih, da bomo imeli vsestranski vpogled v naše delo.

Minka

KAKO SO ODNEKATE NAŠE KULTURNE PREREDITVE

PO TERESU

Ko so naše brigade prispelo v Belo Krajino, je bilo med mnogimi belokranjski mnenje, da tako mladi in nekateri šibki med nami ne bodo mogli graditi proge - saj bo kaj dvignil kramp ali lo pato". Nekaj časa so vztrajali pri takem mišljenju, ko pa so videli s kakšno žagrizenostjo so se zarile lopate I. belokranjske brigade v gramoz, ki so nasipale progo od Otovca do Črnomlja, da so takej prve dni razočarali tudi nekatere strokovnjake, ko so dejali, da bo predvideno delo opravljala brigada 3 dni - izvršili pa so delo v enem dopoldnevu in še to le polovica brigade. Prišli sta še ostali dve brigadi iz ljubljanskega okrožja in prav tako imeli vse od početka lepe uspehe. Belokranjci so uvideli, da ne smejo podcenjevati te mlade sile, kajti z njihovo vloženo voljo in vztrajnostjo bodo te mladinske brigade res nekaj naredile. Po svoji stari navadi so žene kot včasih partizanov prinesle sadja in raznih drugih prideljškov prav v taborišča naših brigad in tam same razdelile slehernemu brigadirju. Pozdravile so nas s močno povdarenimi besedami, da le v skupnosti in slogi lahko pričakujemo uspehov pri delu - mi pa smo jim prav tako trdno obljubili, da preje ne gremo domov, dokler ne bo proga od Otovca do Bubnjarccev dograjena. Ne pozabni bodo tudi bosiki za našo mladino in tudi za belokranjsko ljudstvo, kajti v takih slučajih je prišla do izraza res prava ljubezen in povezanost med slovenskim ljudstvom. Še bolj globoko pa je to občutila naš mladina, kakor tudi belokranjci z našimi bosiki na terenu, kajti kulturne prireditve je pokazala, da v brigadi ni samo enolično delo na progi, ampak tudi kulturno in prosvetno delo, ki tudi vsakemu človeku zdravo razvedrilo ter s tem pridobi še večjega člana za delo.

Iz vasi Žilje, kjer je priredila III. brigada kulturno prireditve je prišel čez 70 let star mož na sektorski štab in s solzami v očeh dejal: "Veste, pri nas so enkrat vaši igrali pa ne morem pozabiti. Zato bi šel rad k njim, prostovoljno bi rad delal v brigadi. Rekli so, da boste šli že nazaj, pa sem hotel še jaz malo pomagat, da bi pred snegom do konca naredili železnico". Pripovedoval je še, kako je bilo hudo takrat, ko so jo morali podirati, dejal je, da je že takrat zaupal CP, da bo poskrbela za to, da se bo proga zopet popravala. In vidim, da se nisem prav nič zmotil. Le tega pa ne bi verjel, da je bo mladina obnovila, če ne bi sam videl. Ko sva govorila o političnih razmerah - največ o Trstu, mi pa pravi, da on

sploh o tem ne govori, ker je zaveden član OF in zeupa našemu tov. Kardelju, da bo uredil tako, kot to mora biti. Rekel je, da to mora vsak vedeti, da je bil Trst preje slovensko kot pa italijanski. Odšel je s sklopom, da se bo čez nekaj dni zopet javil in ostal v brigadi.

Tako lahko rečemo, da danes belokranjci drugače gledajo na naše 3 mladinske delovne brigade, kot so v prvih dneh, ker je mladina z dejanji pokazala uspehe in to z več kot 14 km že izgotovljeno progo.

M.

NE POZABIMO NA MEDSEBOJNO POVEZAVO

Ker večkrat povdarjamo uspehe fizičnega dela na progi, ugotavljamo koliko posamezniki presežeje normo v posameznih delih, se moramo vprašati, kje je tisti motor, da nam vsem skupaj daje toliko moči, da z tako močno in vztrajno voljo lahko izvršujemo vsako delo. Vedeti moramo, da je več pogojev neločljivo povezanih, ki jih moramo upoštevati. Naša prevzgojitev, da dobimo nov odnos do dela, to najdemo v skupnem kolektivnem šivljenju pri politični načrtni vzgoji. Način dela pa moramo pridobiti od naših strokovnjakov, kajti brez njihovega vodstva ni ne bi vedeli, ali smo delo kvalitetno opravili ali ne, vsak bi po svoje delal. Zato moramo dati vse pri znanje našemu gradbenemu vodstvu, ki nam tako smoterno določa delo. Mnogo naših mladincev in mladink se je prav radi tega že toliko usposobilo, da pri delu, ki ga opravljajo ne potrebujejo nikogar več, ki bi moral kazati, kako je treba prijeti za to ali ono delo, za vse nadaljne nove oprijeme dela pa želijo poduka in čimveč znanja, da bi s tem lahko še več koristili pri obnovi. To naše tesno sodelovanje z gradbenim vodstvom nam je veliko pripomoglo pri vsem našem delu. Še v zadnjih dneh vložimo iz obeh strani vse sile, da mi z svojo vzorno poslušnostjo pridobimo čimveč znanja od strokovnjakov, ki naj tudi vse svoje znanje poizkušajo vnesti med vse mlade graditelje. Le tako nam bo zagotovljen uspeh in proga resnično dograjena, kot smo to obljubili našemu maršalu Titu.

M.M.

V ZILJAH PRI VINICI

Bili smo v Ziljah. Lepa je ta belokranjska vasica, kraljuje na hribčku in gleda tja preko Kolpe na Hrvaško. Po gričih vinogradi, letos še precej bogati, sicer pa rdeča zemlja, presušena, razpokana, ni bilke zelene trave, nikjer sledu o kakem dežju. Razgovarjala sem se z starim očencem. "Kako je oče" ga povprašam. "I, suša, suša" mi potoši. Pa nisva ostala samo pri razgovoru o vrenemu, pač pa se je najin pogovor razživel, modrovala svojo najšnih časih, pa pogledala tudi v bodočnost. Takole mi je pripovedoval:

Ko sem bil star 19 let sem šel v Ameriko. Gural sem štiri leta na progi, a prislužil si nisem ničesar. Vrnil sem se na to presušeno, a vendar tako dobro belokranjsko grudo. Delal sem zopet doma, suša je stiskala lačna grla družine. Pa se raznese: 60 iz doline jih gre v Henčijo. Pravijo, da je tam dobro tudi za delavca. Nabasal sem pleteni kovček, vzal čutaro vina in šel. Sešli smo se na določenem mestu in korakali proti Črnomlju. Bil je to kaj čuden

sprevod, vsi v najboljših letih, pa vendar sključeni in s povešenimi glavami. Prišli smo v Črnomelj na postajo. Čakali smo še nekaj časa na vlak, nino je prišel sprevodnik in nas povprašal, kam smo namenjeni. "V Menčijo" so zabrundali nekateri, jaz pa sem molčal. Nasmejati se je železničar pa zaklical: vstopite! Vozili smo se dva dni. Vožnja je bila žalostna, kolesa so škripala in cvilila kot suha belo-kranjska zemlja. Nič nismo govorili, v grlih nas je nekaj tiščalo, a v težkih glavah samo ena misel: v Menčijo po kruh, po rešenje. Bili smo v neki nenški tovarni dva meseca garali a v žepu niti dinarja. Vse smo porabili za hrano in obleko. "Misen prišel delat samo za se" je zagodrnjal velik, koščen delavec. Pa smo se zbrali opoldan na dvorišču in začeli vpiti zopet tovarnarja, ravnatelja in vse, ki so sedeli v pisarnah. Pa so nas hitro ukrotili. "Hajd s kranjskimi Janezi v luknjo" je povedal nekdo z rezkim glasom. Zaprli so nas za en teden, nato pa smo pobrali svoje stvari in se podali preko Korške zopet domov. Prišli smo, se zarili v to našo rdečo zemljo in začeli iznova. Tujina pa ne ni videla in ne tudi ne bo več.

Prišla je italijanska družina, 15 jih je odvekla tja na Rab samo iz naše vasi, ki šteje bore 12 hiš. Enajst se jih ni vrnilo, enajst premislite. A mi smo bili vsi za partizane. Letina ni bila še nikoli tako bogata, kot tista leta partizanstva. Cele kolone vozov s hrano smo vozili iz naše vasi k partizanom. Hudo je pa tudi bilo, posebno kadar so vdirali ustasi preko Kolpe. Teh smo se pa bali, saj se kar z noži klali. A partizani so jih vselej odbili. Ah, veste ponosen sem danes, zelo ponosen, da sem kranjski Janez.

"No oče, vas zelo skrbi, ko je letos taka suša, da še tistega ne boste dobili iz zemlje, kar ste dali vanjo?" ga povprašam. O, naroc ne bodo pustili, da bi umrl od lakote. Saj so nam obljubili: preje ste vi skrbeli za partizane, danes pa bomo mi za vas. Samo da je svoboda, saj če bomo sami odločali na sestankih bomo že dobro odločili. Jaz sem star, ne bom več dosti doživel, a naši otroci pa bodo dočkali še lepe čase. Samo sloga, sloga. Ej veste, to se mi pa najbolj dopade, da je danes mladina taka. Prav je to, da ste prišli doli iz proge k nam. Vi nekaj poveste, pa mi nekaj pa se marsikatera ugane. Kako pa van kaj greš delo na železnici? "Dobro, kralja jo bomo dogradili" mi odgovorim. "Potrebno je, da dobimo zvezo z Hrvaško. Kaj pa kaj s Trstom, kako sedaj stoji?" ne je nekoli v zadregi povpraševal. Povedal sem, da se sedaj odloča o njen na konferenci, da smo tja poslali tov. Kardelja in da bo prav gotovo naš, ker mi ne bomo popustili. Z velikim zanimanjem ne je poslušal, zraven pa dodal: "Kardelja že zaupamo, ta pa zna povedati, pa dober je za naše ljudi."

Počasi sva šla k skednju, kjer smo prirejali skromno a prisrčno prireditev. Mlada belokranjska dekleta so se vrtela z našimi, vnes dovtipi, naročna in partizanska pesen, nama mladost. "Tako, tako, saj so mladi" je veselo pokimal očinec. Rajanje je po mehlo, nmetali so nam na cveto sadja, šeenkrat sva si z očincem krejko stisnila roke: "Še kaj pridite" je dejal. "Bomo" smo obljubili, "Pa korajšni bodite, čeprav je suša". "Bodo že za nas skrbeli" im poslovali smo se.

Jaz sem odnesla najlepše vtise, imela sem priliko videti vse težkoče belokranjskega ljudstva, a kljub temu tako živelega in zavodnega. Ti ljudje zempajo ljudski oblasti, svojemu vodstvu, mlademu rodu; neizmerno pa so ponosni, da je bila prav njihova dežela zibelka partizanstva.

Sonja

III. bel. del. brigada

"Dokijeva"

Za nami je nesec julij, kmalu bo minul tudi avgust.
Kako hitro sta pretekla!

Čez 50 dolgih, a vendar kratkih dni sta nam nudila za delo. S temi dnevi so nekočljivo povezani dolgi kilometri proge, vse tam od otoškega vira do kraja do hrvaške meje, do mostu na Kolpi. V teh dveh mesecih je Belo Krajino prepredla železna mreža, ki je iz dneva v dan vstajala pod znoj in udarci brigadirjev, ki je z vsakim metrom prikazovala našo mlado moč ter obenem hvaležnost okubožani Beli Krajini.

Lep je spomin na tisti dan, ko nas je v sveže jutro pripeljal vlak do Otovca. Takrat je kakor velika nejasnost stal pred nami razrušeni tir, takrat smo se zazrli v dvomesečni znoj, povezan z vsami težkočani, ki jih bo treba prebresti, da bo naša ogromna naloga izvršena.

Zaživeli smo kolektivno življenje v barakah sredi gozda. Od tam smo odhajali v zgodnjem jutru na delo, tjakaj smo se utrujeni s pesnijo vračali v opoldanski vročini k počitku. V tem prijetnem kraju so nam minovale popoldanske ure, ki so nam nudile kulturnega in političnega udejstvovanja, v tem času smo krepili svojo moč s telesno vzgojo, ta je ob večerih zadonela naša pesem v mrak in nam dvigala voljo za delo v prihodnjem dnevu.

Vzporedno s tem se je pomikala za nami proga od Otovca do Črnomlja, preko postaje smo jo potegnili naprej v smeri proti Gradcu.

In ta smo morali prenehati. Dolžnost nas je klicala drugam.

Pozdravila nas je Metlika in nam odprla novo življenje v svoji sredi.

Svoje delo pa smo pronesli k drugemu delu proge, začeli smo ob hrvaški meji ob Kolpi, od tu se naša brigada pomika naprej proti Resalnici, nato proti Metliki. Lepo zgozjen tir za nami pričča o našem delu in volji.

Še nekaj dni, še dober teden je pred nami. S podvojenimi nočnimi udarjajo mlade roke, misli nikakor ne morejo ustaviti ob resnici, da se bomo morali kmalu ločiti od tega dela, od tavaršev, od proge. Preveč nas je delo navezalo na skupne cilje in smotre. Prelepi spomini se vrste za nami, da bi mogli verjeti temu, da je le še nekaj dni pred nami...

Vrnili se bomo v šole, nekateri morja na univerzo, drugi zopet k svojemu delu v tovarne, delavnice ali na polje, vsakogar bo njegovo delo odneslo v svoje okolje, v svet. Vse pa nas bodo vezali lepi spomini na dva meseca dela, bodrila nas bo zavest, da smo jih žrtvovali skupnosti in plenenitemu smotru.

Pripovedovali bomo svojim starišem, sošolcem in tovarišem o naših izkušnjah, pokazali jim bomo ožgane obraze in žuljave roke, ki bodo ponosno pričale o naši požrtvovalnosti.

Dokazali jim bomo, kaj smo se naučili. Svoje kulturno in politično znanje bomo dali drugim, usmerili jih bomo v tisto življenje, ki je potrebno zdravemu narodu.

V življenju pa bo hodil za nami lep spomin na progo in delo na njej, na tovariško preživeto dni, na težkoče in noč, ki je vrela iz mladih teles.

Lojze Kraker

I. bel. mlad. del. brigada

PROGA RASTE

Meter, dva...
In proga se zajeda
v trda tla

Tramov lesnih vrst
priklep naše dolga
jeklenih nitih
in kladiva zvoka

Po dolgih dneh
in po mraznem znoju
ob trajnatih rebih
se vaje tir
in nosi s sabo pesem,
volje
Dečar
obsesov zadovoljnih
tih masnih

Lojze

PO ČEM SE OCENJUJE STENČASNI ČASOPIS

Najprej, ko pogledaš stenčas, se ti zazreči estetska slika. Sama glava, naslov stenčasa, način spisanih člankov ti že nudi neko sliko dotične čete. Vendar pa estetska slika stenčasa ni glavna, najvažnejša je vsebina člankov, tisto globoko vzgojno jedro, ki naj bi ga imel vsak članek, da ga pri čen večkrat nima. Članki naj ne bodo načelni, že prešivčni, pač pa naj bodo življenjski, jedrnat, prikazujejo naj življenje naše brigade, in to v fizičnem, kulturnem, fizikalnem delu, razkrivajo naj probleme, ki se pojavljajo. Tudi politični dogodka naj ne bi izostali. Vse to v naših stenčasih dobiš, a je večkrat vse preveč površinsko, nima tiste globoko vsebine, ki bi prikazovala, kaj ta mladina prav za prav misli, kako gleda na današnje življenje in koliko se zaveda, da mora tudi on doprinašati k izgradnji boljšega. Še nekaj, kar v našem stenčasu malokdaj opazimo je kritika in sicer taka, ki bi vzgajala. Ni nam reč dovolj, da se napiše, da brigadni stenčas neredno izhaja, treba je napisati tudi vzroke, čemu ne izide. Treba se je najprej vprašati, koliko dopisov je že dala naša četa za njega in če se ugotovi, da je ta izpolnila svojo dolžnost, je treba vprašati še druge čete za dopise.

Poleg estetske slike, kvalitete dopisov je treba gledati tudi na število dopisov. Če je na stenčasu veliko dopisov to dokazuje, da je mladina tiste čete zainteresirana pri dopisništvu in kot taka sodeluje pri kulturno prosvetnem delu. Tudi čas, v katerem je stenčas izdan je važen. Ena četa ga izda določen dan, v torek, druga pa šele v soboto. To ni vseeno, ne gre se nam samo za točnost, pač pa tudi za tekovanje kdo ga bo preje izdal.

Iz vseh teh vidikov se ocenjuje stenčas, na splošno lahko rečemo: stenčas sodimo po tisti, ki je vložila v njen in po številu mladine, ki je pri tem sodelovala.

BRIGADIR-KULTURNIK

1. BOMBA NA TERENU

Naše kulturno prosvetno delo v naši brigadi je, lahko rečemo sodobno. Izhajeno samo iz del, ki so nastala v NOB, pa naj si bodo recitacije, pesniški skeči. Po naših teorijah pa je drugače. Je sicer opaziti precej kulturne samodejavnosti, a vsebina tega bi bila dobra za ljudi predaprilske Jugoslavije ne pa današnje, ki

stremijo za prevzgojo samih sebe. Če se predvajajo po naših odrih igre, ki imajo ne samo puhel, ampak celo reakcionarski značaj. Ravno tako se po mestih še vedno čujejo nacionalistični šlagerji, polni boržvazne navlake, ki razkrajajo zdravo misel naše mladine. Tu bo delo tebe brigadir, ko prideš domov. Zamenjati moraš puhli šlager z borbeno partizansko pesnijo, stare preživlele igre z novimi. Navajaj mladino k lastnemu ustvarjanju skečev in prizorov. Odstrani vse, kar je starega, upelji novo, saj si v delovni brigadi mnogo pridobil.

Brigadir, postani borec za kvaliteto, ideološko, vsebinsko čistočo vsega kulturno prosvetnega delovanja slovenske mladine, pa tudi starejših.

MLADINEC? KI JE PREŽIVEL LEPE DNEVE V MLADINSKI BRIGADI JE PISAL SVOJEMU KOMANDANTU!

Tovariš komandant!

Spomnil sem se na lepe dni, ki sem jih preživel v brigadi. Že prvi dan, ko sem prišel domov sem se pokesal, da sem že odšel iz brigade. Sklenil sem, da se bom drugo leto bolj učil in da ne bom imel nobenega popravnega izpita. S tem, da se nisem med letom učil, sem si izpridil vse počitnice.

Takoj, ko sem prišel domov sem se javil na odberu LMS, kjer so me povprašali po življenju v brigadi. Ko sem jim povedal so sklenili, da pojdejo drugo leto tudi oni v brigado. Tu mladinci nimajo kaj delati, ker njihovi starši nimajo posestev, hodijo sem ter tja in malo poprimejo za delo. Tudi jaz sem se jim karlu priključil, spomnil sem se na nalogo, ki so mi jo dali v brigadi. Učiti se moram za izpit.

Upan, da ga bom naredil. Poleg učenja pa pomagam tudi doma, tako, da sem stalno zaposlen. Drugo leto se bodo zopet videli.

Z d r a v o !

MLADINA V NOVEM POLETU

V današnjem času, ko je naša domovina osvobodjena in se obnavlja, si je slovenska mladina, kakor tudi mladina ostalih federacij zadale velike naloge v izgradnji in obnovi. Kakor je že pokazala velike uspehe v herojski borbi za uničenje okupatorja, je pokazala uspehe tudi pri delu za obnovo. Povsod in pri vsakem delu se danes udeležuje tudi mladina, čeprav je bilo to za prejšnje voditelje nekaj nemogočega, da bi mladina gradila železniške proge, razne ceste, mostove in vsa ostala dela.

Mladina v delovnih brigadah nam prikazuje aparat, ki z lahkoto prenaša vse zapreke in težave. Take brigade po celi Jugoslaviji obnavljajo in grade ter s tem dokazujejo celemu svetu, kaj lahko naredi mladina novega duha, novega poleta, polna ljubezni do svoje zemlje. O tem pričajo dejstva, izvršena črna vseh sektorjih, kjer dela mladina delovnih brigad.

Na našem sektorju smo se obvezali, da bomo dokončno izgradili progo od Otočca do Bujarcev in ker se zavedamo dolžnosti za izpolnjevanje obvez, smo k temu delu resno pristopili, kar dokazuje 14 km izgotovljene proge, ostalo pa bomo dogradili v teh dneh, prav sigurno, če bo le gradbeni material na raspolago. Zavedamo se, da gradimo progo v kraju, kjer so se naši borci zadrževali in vodilo borbe za osvoboditev naše zemlje in za to še z večjim veseljem delamo.

Vsak dan raste zavednost mladine, veselje do dela in do

skupnega življenja. Čimbolj se bližajo dnevi, ko bomo morali zapustiti to življenje v brigadi, tembolj se dviga medsebojno tovarištvo. Vsek ima željo, da bi v zadnjem času čimveč naredil in s tem več pomagal pri obnovi.

Med brigadirji se pogosto slišijo besede - želja, da bi ostal še nekaj časa v brigadi. Mnogi so se javili na nadaljne delo na progo Brčko-Bonoviči, predvsem tisti, ki imajo možnost, drugi pa se morajo vrniti domov, da nadaljujejo svoj študij ali druga dela. A želja vsakega pa je, da se bo drugo leto mogel zopet udeležiti takih delovnih brigad in zaslužiti ime brigadirja.

Naše geslo naj bo!

Med bomo ni počitka!

Jereb Franc

II. mlad. brigada

PESEM KURIRJEV

I.

Mi mladi smo kurirji
najmlajši brigadirji,
po torbi nas spoznaš
ki polna pisem, kart
prihaja k vam v vas.

II.

Tri brigade nas poznajo
naša pisma razpečajo,
srečo sipljeno med vas
o mladi brigadirji.

III.

Na del, na delo, na delo,
brigade hitijo veselo,
od prve do druge, od druge do tretje
udarja naš mladi korak,
tudi v obnovi kurir je junak.

Kurirji pri štabu sekt.

IZGRADIMO SAMEGA SEBE

Od našega prihoda v Belo Krajino pa do danes je minul že lep čas. Poleg izgradnje porušene proge smo dolžni izgraditi sebe, se preobraziti v pravega mladincea in novega človeka. V delovnih brigadah se to veliko lažje izvede, kot na terenu, ker živi mladina enotno v kolektivu, ki predstavlja steber in oporo za vsako delo.

Pri vsem tem delu in pokretu obvladati samozavestno notranjo in zunanjo disciplino se pravi, držati v rokah krmilo svoje velike življenske barke, to se pravi zgraditi se politično in kulturno, izvežbati se v fizikulturi in s tem krepiti duh in telo, da bo odporno ob vseh zahtevih današnjega časa. Vsek je po svojih možnostih sodeloval in pokazal tak uspeh, kakor mu je dopuščala njegova izurjenost in zgrajenost. Ravno za politično vprašanja in za analizo političnih dogodkov je mladina dobila smisel in zanimanje. Spoznali smo tudi, kako važen je tisk in dnevno časopisje, ki nam je predvsem služilo orientacijo v času in za splošen razgled okoli sebe.

Dobili smo napotke in se nekoliko izvežbali v dramskem delu, kajti tudi na terenu bo treba pričeti s tem, da se okrepi na-

ša organizacija. Vsak je imel priliko tukaj videti vsaj orisno sliko skromnega stončasa, za katerega se tudi mladina na terenu zanima.

Dolžnost vsakega brigadirja je, da ob zaključku našega dela položi račun in sprejme napotke. Kar smo pridobili in v čemer smo napredovali je treba hraniti in razvijati, se v tem stalno izpopoljevati, da bo vsakemu brigadirju bivanje v brigadi ostalo v najlepši sponini in da bo res inel od tega velike koristi, kakor tudi ostala mladina okrog njega.

Mogoče se drugo leto zopet vidimo v brigadi, kjer bomo lahko s svojimi izkušnjami in uspehi delo v brigadi še bolj okrepili in v bodoče želi še večje uspehe.

Edo
II. brigada

PISMO, KI GA JE PISALA MLADINA
III. UDARNE BRIGADE "STANE SEMIČ - DAKIJA"
MLADINI LJUBLJANSKEGA OKROŽJA

Draga mladina!

Dva meseca je že preteklo, kar smo tu v Beli Krajini. Prišli smo sem z namenom, da zgradimo novo progno in s tem dokažemo, kaj znore slovenska mladina.

Inovi nam potekajo hitro in to ne samo v delu na proggi, pač pa tudi v kulturno prosvetnem in fizkulturnem izživljanju. Po težkem delu se namreč pripravljamo na kulturne prireditve, da z njihovi razveselimo dobro belekranjsko ljudstvo in na take vsaj na skromen način dano priznanje za vse žrtve, ki jih je dopineslo k ustvarjanju boljše bodočnosti nas mladine in vsega slovenskega naroda.

Velike pozornje pologamo na politično vagojno delo, saj če hočemo postati resnični utverjaleci novega časa - socializma, moramo biti oboroženi z najnaprednejšo teorijo, moramo se nenehno politično izgrajevati.

Tudi na fizkulturo nismo pozabili, saj si z njo urimo in krepimo telo.

V skupnem fizičnem in kulturnem delu se utrjuje povezanost in tovarništvo med delavsko, kmečko in študentovsko mladino, tako, da danes ne rečemo več: "Ti si iz Goranjske, ti iz Notranjske, ti si delavec, ti študent" in podobno, pač pa smo močan kolektiv 170 ljudi, ki čuti, da je samo ono in to slovenska mladina.

Sedaj pa dovolj o našem življenju, zanima nas kako delate in živite vi, ki ste ostali na terenu. Zanimajo nas vasi problemi, kot vsa organizacija, zato nas bo zelo veselilo, če nam v kratkem kaj pišete.

Tovariške pozdravo vsaj mladini in tudi pionirjem!

III. udarna mlad. brigada
"Stane Semič - Daki"
Gradec pri Ormožju.

ZAKLJUČUJEM

Klic donevine po obnovi je zajel vso deželo in že vidno vroče razgaljena telesa mladih ljudi, ki vihtijo kranje in lopate in gradijo.

Tudi belekranjska progna se izpreminja po svoji obliki. Mrzlična hitrost dela se pozna in vsakdo govori le o zadovoljivih količinah gradbenega materiala. Obveza bi bila že izpolnjena in tudi obračun bi bil lažji v primeru, da bi nam ne manjkalo gradbenega materiala. Pogled nazaj vzbudi sponin na prvo dni, na razčarjene ob-

raze mladih brigadirjev, ki so s polno paro začeli trdo delo. Čas hiti, skoro da ne zостаajno. Tempo je pospešen. Dogodki se vrste in grede nino, kot bo šel vlak po progi, ki jo gradimo. V najbolj-šen tempu dela, za katerega smo se že usposobili, eden za to drug za ono, od najtežjega do lažjih, od montaže tira, do kopanja jarkov, v tempu teknovanja pa se bližamo koncu.

V kratkem bomo zaključili naše delo in naše udejstvova-nje v brigadi. Trud, ki smo ga položili v delo kjerkoli ni najhen. Neizpodbitno se je pri vseni delu izkazalo dejstvo, da je le discipli-na predpogoj za uspeh in napredek, kar smo sami občutili. Vse to, kar smo se naučili in videli so za nas dragocene pridobitve, ki jih bomo doma in drugo leto v brigadah temeljito izkoristili in izpopolnili.

Albin
II. ml. d. brigada

FIZKULTURA V NAŠI BRIGADI

Kakor je važno delo na progi v naših brigadah, tako je tudi zelo važna fizkulturna vzgoja. Prav iz mladinskih delovnih bri-gad bo izšel lik pravega mladinec-fizkulturnika. V naši brigadi smo takoj v začetku polgali veliko pažnjo na telesno vzgojo, kajti le pravilna telovadba osveži in razgiba mladina ter jo pripravi za od-porno v delu. Takoj smo si pripravili prostore za lažke atletiko, od-bojke in druge. Na dnevni red smo uvedli vsako jutro le nin jutra-njih vaj in dvakrat na teden vadbeno uro. Zjutraj, ko je vstojanje že teknujéjo čete med seboj, katere bo prva v zboru in katere bo več-krat naredila zarjotko. Ko smo se naučili fizkulturni stolp je vsaka četa naredila stolp z zastavo na vrhu. Pri vadbenih urah prevzamejo četni referenti svoje čete in vadijo, kar je pri prvih šlo še bolj težko - vse se je prekucavalo križem kraščen, sedaj pa se vadbene ure vršijo načrtno in disciplinirano. Na I. konferenci smo si zadeli z obvezo; da vse mladina v brigadi, ki ne zna plavati, plavanje naučimo. Dvakrat na teden imamo na dnevni red obvezno kopanje. Tudi v prostem času po delu mladina hiti v vodo, da se osveži in pri tem smo obvezo popolnoma izvršili.

Izvedli smo tudi vseljudski peterboj, katerega se je udeležilo 125 mladincev in mladink. Nekateri so dosegli zelo lepe uspehe. Imeli smo tudi dva medbrigadna nastopa s prostini vajami in vajami s puškami, udeležili pa smo se tudi medbrigadnih prven-stvenih nogometnih teken.

Po našem taborišču je sedaj vse živo. Eni plavajo, dru-gi igrajo odbojke, tretji mečejo kroglo, itd., oni se pripravljajo za teknovanje za ZREN, vse z namenom, da bodo lahko pokazali to do ma, kar so se naučili v brigadi.

Tudi na vojaško vzgojo nismo pozabili. Vše se razna predavanja o puški in drugem orošju, kar mora vsak mladinec poznati predvsem sestavi puške, da jo zna razstavljati in sestavljati.

Mnogo težav smo morali premagati - pomanjkanje prosto-rov, časa in materiala, mladina, ki se je prekalila v delovni brigadi to ne zdržuje. Prav tista mladina, ki preje ni nikoli ka-zala zanimanja za telesno vzgojo se je sedaj razgibala, ker čuti, da je to v korist njen serin. Tako ne bo težko tudi mladini na tere nu vcepiti v kri, da dejanske postane vsak mladinec fizkulturnik, kot to narekuje naša organizacija IMŠ.

Franci
II. del. brigada

NAŠI RISARJI

V II. brigadi ob Kolpi je zbor!

Risarji naj stopijo iz vrste! Kmalu se zbere četica mladincev in mladink, stopa čez travnik skozi gozd na ravninico. Tam je naša risalnica. Med potjo poberejo tovariše, ki se dolgočasno ob Kolpi: "Pojdi z nami, narisali te bomo".

Preneke se in stopa za bosonogi risarji. Nad nami se spreheja senca, noli griči na ne morejo do živega. Pred nami med gostim drevjem utripa Kolpa z visokimi topoli in zleknjeno pokrajino za hrbtom. Predno se pripravino k risanju še nekaj časa traja, kmalu je vse tiho, da slišiš le svinčnike, ki drsajo po papirju. Kolpa mirno leze naprej, sonce se spušča k tlorju, naši risarji končujejo. Z velikim veseljem opazuješ njihovo voljo in ljubezen do dela. In glej njihovo delo v resnici izpričuje notranjo potrebo po ustvarjanju. Mlade kuštrave glave opazujejo življenje in si utirajo z delom po v bodočnost.

Mladi risarji! Sklenite, da boste odslej vedno hodili s papirjem in svinčnikom naokrog, da bodo o vas ljudje goverili, glej, to so pa naši risarji, -

naše življenje razumejo
naše življenje prikazujejo,
naše življenje ljubijo.

Pri tudi v Gradcu sredi Poti iz Črnomlja do Metlike risarji ne počivajo, Trikrat na teden sežejo po kartonih in svaašnikih.

"Danes je risanje, pokliče še druge".

Malo manj jih je res kot ob Kolpi, pa nič zato. Izpitniki so odšli, vas, ki ste pa ostali tu tudi ni strah v podstrešni sobi gradu. Eden sede za mizo, drugi podpirajo opazujoče glave, preudarjajo: "En mladinec, pa taka težava. Včasih jih toliko vidiš na stenčasu, kar stresajo jih, toda nam se ne rudi. Ne čez eno uro, ne čez teden, dolga bo še naša pot, če bomo v začetku, se bomo prekralu upchali.

Ko vtakne vsak svoje roko, s katero se je podpiral v žep in s tovarišem, ki vodi krožek pogledano, kaj smo narisali, kje smo grešili, takrat zadovoljni stisneno rizbe pod roko, boljše odbereno...

Podstrešna soba je prazna. Toda še bomo prišli vanjo, ko bo v naših huph širši hrbet, kot plotnice. Takrat bomo šele res srečni.

Nas mlade risarje zaenkrat malo kdo razume. Za naše delo rabimo čas, voljo in ljubezni do dela.

Za pravega risarja ni nikdar počitka!

Pleško Igor
vodja ris. krožkov

